

Jan Žák

Rýmy a glosy

RÝMY A GLOSY

Jan Žák

RÝMY A GLOSÝ

Jan Žák

Text © 2017, Jan Žák

Grafická úprava a sazba © 2017, Lukáš Vik

Obálka a obrázky © 2017, Josef Burger

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-204-9 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-205-6 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-206-3 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Úvod

Aby nedošlo k mýlce: Nejedná se o záněty nosní sliznice, nýbrž o zvukovou shodu na konci dvou nebo více veršů. Prostě jsem se odhodlal vydat soubor rýmovaček, které se mi nahromadily za léta mého veršotepectví. Je jich sto tři. Dlouho jsem váhal, ale nedávná příhoda mě přesvědčila, že po léta „silážované“ verše by mohly někoho zajímat. To když kamarád Josef skoro zaslzel dojetím, když dostal ode mě kopii básničky, kterou jsem napsal před dvaapadesáti léty k jeho svatbě. Připomněl si roky života před svou svatbou, po které s manželkou emigrovali do Švédska, takže měli jiné starosti než pečovat o nedůležitý list papíru. Ta básnička má dnes pro oba manžele téměř historickou cenu. A vůbec jim nevadí, že je to pouhá rýmovačka.

Rýmy ve verších mají nejenom libozvučný efekt, ale navozují i rytmus, který má značný vliv na příjemné vnímání mluveného slova. Málokdo si uvědomuje, jak velký vliv na život rytmy mají. Je to střídání fází nějakého děje, od střídání ročních období až po šílení davů při rytmičké hudbě na technopárty. Existují i koncerty bicích nástrojů, kde dominantním vjemem diváka je právě rytmus. Známé jsou i biorytmy s určitým vlivem na život každého jedince.

Jsem si velice dobře vědom toho, že rýmovačky v této knížce mají k poezii hodně daleko, ale kromě milovníků výpravných básnických sbírek, kde rýmování jaksí ustupuje do pozadí, určitě někdo má rád právě tyto obyčejné básničky.

Pro zpestření je většina básniček doplněna glosami, které vysvětlují okolnosti vzniku veršování a „prozrazují“ zajímavé podrobnosti o aktérech, z nichž by někteří mohli být směle označeni jako VIP, tedy skutečné osobnosti, rozhodně důležitější než některé načančané fifleny, označované jako celebrity, které ani neví, co je hora Říp. Vzhledem ke značnému časovému odstupu od zrodu veršů do současnosti už někteří oslavenci nežijí, nicméně jejich jména by neměla upadnout v zapomenutí, proto se nerozpakuji v glosách o nich hovořit. Do určité míry jsou tyto prosté rýmovačky i svědkem doby, ve které jsme žili, glosy jsou možná zajímavější než jednotlivé básničky.

Tato knížka třeba někoho inspiruje k pokusu napsat přání tomu, na kom mu záleží, což vyloudí úsměv na tváři autora i oslavence. Tak tedy píšme a mějme se rádi.

Autor

Menu

- I. kapitola : Přání k narozeninám
- II. kapitola : Svatební přání
- III. kapitola : Verše do důchodu
- IV. kapitola : Co život dal

I. PŘÁNÍ K NAROZENINÁM

Šedesátka pana Waltera (*Listopad 1965*)

Čtrnáctého listopadu tenkrát roku pět
pan Walter se narodil, prvně viděl svět.

Od té doby uplynulo šedesáte roků,
za ten čas se nadělala řada chybných kroků.

Jeden čas to bylo v módě dělat posudky,
dokonce se nekoukalo ani na skutky.

Dneska však je doba jiná, na činy se hledí
a ten dnešní posudek pravdu má a sedí.

Všichni známe pana Waltera, muže v pozadí,
který svými zkušenostmi vždy rád poradí.

Od frézaře po ministra, se všemi se zná
a na všechno vlastní názor hned si udělá.

Motocykly konstruuje řada chytrých hlav,
ale ze všech nejlépe náš pan Jaroslav.

K tomu faktu není třeba vůbec žádných vět,
to je úspěch, před nímž smeká motorový svět.

Pan Walter je jeden z mála, za něž mluví činy,
chyba je, že za něj druzí jezdí do ciziny.

Pravda je, že má vždy pravdu, i kdyby ji
neměl,
nikomu však neublíží, to by ani nechtěl.

Kromě strojů ještě má jednu velkou lásku,
sbírá houby, denně nosí domů plnou tašku.

Nakládat je umí skvěle, to my dobře víme,
když přinese sklenici, hned ji celou sníme.

Kromě toho je mu dneska roků šedesát
a my, pane Jaroslave, přišli jsme vám přát.

Přejeme vám štěstí, zdraví, aspoň do sta roků
a v sezoně spoustu hub, hřib na každém
kroku.

Pak vám ještě přejeme procestovat svět
a ke štěstí úplnému snachu jako květ.

*Jaroslav Walter byl synem Josefa Waltera, zakladatele
firmy Walter, a. s., uznávaného odborníka na výrobu
motorů. Pan Jaroslav, tak jsme mu familiárně říkali,
vedl v konstrukčním oddělení Českých závodů moto-
cyklových ve Strakonících malou skupinu konstruktérů
vynikajících závodních silničních motocyklů, spjatých
se jmény závodníků, kterými byli František Bartoš, Jiří*

Košťíř, Jaroslav Žipek, Václav Parus, Stanislav Malina, František Boček, Karel Bojer a Bohumil Staša. Málokdo asi ví, že i tovární jezdec Jarvy František Šťastný, legenda, startoval na několika mezinárodních závodech na motocyklu ČZ 250 OHC.

Naši konstrukční kancelář často navštěvoval zasloužilý mistr sportu Stanislav Malina (1926 – 1964). Byl čtyřnásobným mistrem Československa, závodil na strojích ČZ 125, 250 i 350 ccm.

Jednou jsem byl svědkem následujícího rozhovoru Standy Maliny s panem Walterem: „Pane Jaroslave, na posledním silničním závodě se mi zadřelo lanko spojky, takže jsem závod musel vzdát.“ „A mazal jste to?“ Tenkrát byly novinkou bowdeny s teflonovou výstelkou a Standa nevěděl, jestli se má lanko v bowdenu mazat, tak pro jistotu řekl: „Mazal.“ Pan Walter kontroval: „Tak to jste neměl!“ Standa se ale vzápětí opravil: „Vlastně – ne, nemazal.“ Dočkal se ale ohromující odpovědi: „Ale to jste teprve neměl!“ Zkrátka – pan Walter měl vždycky pravdu.

Z celé plejády silničních motocyklových závodníků si největší pozornost zaslouží snad Bohumil Staša. Měl úžasný talent, absolvoval více než 400 závodů, z nich přes sto vyhrál, na stroji ČZ se stal devětkrát mistrem Československa. Politická situace v naší republice mu ale neumožňovala zúčastňovat se závodů mistrovství světa

v zahraničí, kde by rozhodně jeho talent také zazářil.

Šedesátka Františka Kováře (*Říjen 1981*)

Všichni, co tu sedíme, už se léta známe,
na ty roky, co jsou pryč, své vzpomínky máme.
Franta Kovář jich má nejvíc, protože on stál
u začátku lyžování, jemuž srdce dal.

Všichni, co tu sedíme, máme lyže rádi,
snad i proto, že jsme byli vždycky kamarádi.
Franta Kovář uměl vždycky partu správně
stmelit,
o radost i o zármutek znal se s každým dělit.

Všichni, co tu sedíme, máme rádi hory,
když je chvíli nevidíme, tak nás srdce bolí.
Franta Kovář ten vždy hory přímo miloval,
za ty kopce zasněžené život snad by dal.

Všichni, co tu sedíme, máme doma lyže,
na tisíce příběhů lyžování víže.
Franta Kovář, ten s příběhy vždycky v čele
stál,
byly doby, kdy si lyže do postele bral.

Všichni, co tu sedíme, máme doma saně,
někdo méně, někdo více naříká si na ně.
Franta Kovář musel také skládat kruté daně,
nám však radil, jak se bránit a jak vyzrát na ně.

Všichni, co tu sedíme, máme někdy potíže,
co všechno se může stát, je někdy až k nevíře.
Franta Kovář, ten potíže prostě neuznává,
optimismu na kvadrát přednost vždycky dává.

Všichni, co tu sedíme, máme někdy bol.
Co nám potom pomůže? Přece alkohol!
Franta Kovář, ten byl dlouho nepřitelem pití,
sám však poznal, že bez pití život není k žití.

Všichni, co tu sedíme, alkohol si nalijem,
bakterie, co jsou v nás, rázem všechny
zabijem.
Franta Kovář musí jít samozřejmě vzorem,
protože je Velký Šéf, větší než byl Golem.

Všichni, co tu sedíme, můžem si jen přát,
aby i nám jednou bylo taky šedesát.
Franta Kovář dneska vyhrál, šedesátku slaví,
my všichni mu přejeme dlouho pevné zdraví,

k tomu dobrou pohodu na chalupě, v lese,
ať se před tou jeho pilou každá souška třese!
Ať nemusí před saněmi na výměnek utíkat,
teď už nemá žádný důvod na fabriku naříkat.

Ať nám ještě dlouhá léta vypráví a radí,

my ho přece všichni máme doopravdy rádi.

Pro strakonické lyžaře to byl a ve vzpomínkách stále ještě je PAN Kovář. Celý život pracoval jako elektrikář v ČZM, ale všechnen svůj volný čas věnoval výchově mladých lyžařů. Bez něho by se ve Strakonících asi nelyžovalo, jeho trenérskými rukama prošla obrovská řada sportovců, mezi nimi i olympionici, Miloš Bečvář a Josef Jánský.

František Kovář byl prototyp vzorného trenéra, byl to náš učitel, psycholog, kamarád i autorita. Dával nám i rady do života, kladl důraz na pracovitost, kterou dokázal interpretovat svým svérázným způsobem, odpovídajícím tehdejší době: „Když má žena roupy, je třeba pořídit jí dítě a krávu. Když ještě nedá pokoj, musí následovat druhé dítě a druhá kráva. Pokud ani to nepomůže, pak tedy třetí dítě a třetí kráva, a ženu roupy určitě přejdou.“

Svou manželku respektoval, ale ona nerada viděla jeho sportování. Dokonce mu jeho lyže schovávala, aby nemohl jet na závody. On jednou své lyže opravdu našel, a to když mu je manželka zastlala do postele.

Dobry konstrukter ma zivot vecny (Únor 1983)

Začalo to nenápadně jednou koncem února,
k Pudilům když zavolali porodního doktora.

Je tomu půl století, co se Fanda narodil
a za pár let bez problémů první motor
nahodil.

Od té doby uplynula pěkná řádka let,
Pudilovy motocykly udivují svět.

Líbí se snad každému, kdo motorům rozumí,
jenom jejich výroba prosadit se neumí.

Objektivní potíže stále vládou světem.
Kdo to bude vysvětlovat jednou našim dětem?

Éra slávy motocyklů ze Strakonice mizí,
zavádí se výroba odborníkům cizí.

Brzy budem ve zbrojovce vyrábět jen košťata,
konstrukteři půjdou hledat jinou práci za vrata.

Jak se na nás budou dívat jednou naši
potomci?

Budou myslet, že jsme byli neskonální
odborníci.

Fanda může klidně spát, jeho se to netýká,
víc už dělat nemůže. Život ale utíká.

Kdo dá čas a kdo dá šanci tvořit, jak se patří?
Fanda přece umí dělat za dva, možná za tři!

Proto dneska všichni sborem Fandovi chcem
přát,
aby mohl v klidu tvořit to, co má tak rád:

Aby kreslil motocykly na úrovni světové
s elánem a odvahou, jako mají rekové.

Aby se mu tak jako vždy jeho práce dařila,
aby jeho motocyklům věčná sláva patřila!

Inženýra Františka Pudila lze nazvat geniálním konstruktérem své doby, byl důstojným následovníkem legendárního konstruktéra motocyklů Jaroslava Waltera. Měl jsem to štěstí sdílet s ním řadu let stejnou konstrukční kancelář a šest dlouhých roků s ním dálkově studovat Vysokou školu strojní a elektrotechnickou v Plzni. Můj obdiv k jeho konstruktérské tvorbě vycházel ze znalosti jeho pracovitosti, rýsovací prkno měl i doma. Byl au-

torem třiceti patentů, a všechny konstrukce čtyřdobých motocyklových motorů ČZ v kubaturách 125, 175, 200, 250, 350 a 400 pocházely od něho. Zlatým hřebem jeho tvorby byl závodní čtyřtaktní čtyřválec OHC 420 ccm, který dosahoval rychlosti 260 km/hod.

František Pudil předběhl dobu snad o celé století, takže jak to v takových případech bývá, jeho tvorba končila většinou v trezorech. Pro ilustraci uvedu intermezso z té doby: František neuznával podávání zlepšovacích návrhů, podle něho má být práce hned dokonalá. Proto mě překvapilo, když jednou se mi kamarádsky svěřil: „Musím své nové konstrukce podat jako zlepšovací návrhy, abych měl zaevidovaný doklad, že jsem něco vytvořil. Trezory jsou bezedná studna.“ František byl i nadšeným pilotem v bezmotorovém létání.

Jeho bratr Jaroslav Pudil byl legendou mezi soutěžními motocyklovými jezdci. Na čtrnácti Mezinárodních šestidenních motocyklových soutěžích jako člen Trophy týmu získal několik zlatých medailí, a v šlapačkových závodech, tenkrát začínajících, mu málokdo stačil.

Padesátník je jako správně zaběhnutý motor *(Duben 1978)*

Půl století uplynulo od onoho dne,
co jste se nám narodil a řekl, jsem zde.

Vyrůstal jste jako z vody ve statného
blondáka,

který se pak vypracoval v motoristu, sportáka.
Motory, to je ta vášeň, která s vámi cloumá,
vaše duše neposedná motocykly zkoumá.

Všechny dívky v okolí hrozně to prý žere,
že Jaroslav ze zkušebny na ženy tak kašle.

Nabízí se v každém věku, zkušené i zajíci,
ale Jarda, ten má pořád jen ruměnc na líci.

Šeptá se však v kuloárech, že jedna už zabírá,
že každý chlap v padesáti na věc jinak nazírá.

Dá se tedy očekávat, že se věci změní,
zejména když všechny ženy šediny si cení.

Dneska vlastně začínáte druhou půlku života.
Ať vám k tomu vaše srdce ještě dlouho
rozkvétá.

Budte na nás pořád hodný jako vlastní táta,
ať každý z nás každé ráno do práce rád chvátá.

Ať můžeme říkat pořád, že vás máme rádi,
že jste člověk na svém místě, že jsme
kamarádi.

Tuhle básničku jsem napsal pro Jaroslava Tůmu, vedoucího zkušebny motocyklů v ČZM Strakonice, k jeho padesátinám. O jeho kvalitách svědčí skutečnost, že vydržel v této exponované funkci od roku 1956 až do svého důchodu v roce 1990, tedy celých čtyřiatřicet let. Při nedávném rozhovoru s ním se mi svěřil, jak musel čelit silnému politickému tlaku, aby mohl jako nestraník řídit kolektiv pětáctýřiceti techniků, kteří zajišťovali vývoj závodních i sériových motocyklů ČZ.

Jarda Tůma, jako šéf zkušebny Vědecko-výzkumné základny, což byl oficiální název vývojového pracoviště techniků a zkušebních jezdců, byl nejen odborníkem na svém místě, ale uměl se za své lidi vždy postavit a hájit je. Sám jsem byl svědkem jeho telefonátu s příslušníky SNB z Milína: „Soudruhu vedoucí, teď nám tady projel náměstím váš jezdec s červenou espézetkou rychlostí přes sto kilometrů za hodinu. Žádáme jeho přísné potrestání!“ Jarda ale v klidu opáčil: „Pánové, to je vaše starost! Proč jste si ho nechytily?“

Motoristé nestárnou (Červen 2017)

Zlatou éru motocyklů v ČZM jsme zažili
a o slávu značky ČZ jsme se všichni snažili.

Nejvíce se zasloužili soutěžáci zvučných jmen,
Pudil, Roučka, Darebný, Polánka, Zemen.

My se dneska zaměříme na jednoho z nich,
byl to jezdec, bouřlivák, tedy žádný mnich.

Je to Zdeněk Polánka, motorista známý,
s jakou vervou závodil, vzpomeňte si s námi.

Soutěže i motokros byly jeho doménou,
určitě si na něho i děvčata vzpomenou.

Býval totiž idolem každé mladé krásky,
mnohým teď už přibyly v obličejí vrásky.

Čas utíká jako voda, zastavit se nedá,
i když Zdeněk vždycky býval eminence šedá.

Letos v červnu, šestnáctého, dozvěděl se svět,
že Zdeňkovi Polánků je osmdesát pět.

Přesto, že ten čas příliš rychle utíká,
Zdeněk dělá každý den, že se ho to netýká.

Trénuje už na oslavu sta let svého žití,
říká, že čas za ocas přece jednou chytí.

Zdeňku, ty si zasloužíš dožít se sta let,
drž se, bojuj jak za mlada, kdy ti patřil svět!

Zdeněk Polánka oslavil svých osmdesát pět let v plné čilosti a krásných vzpomínkách na své sportovní úspěchy. Startoval na třinácti Mezinárodních šestidenních soutěžích, v roce 1955 byl členem vítězného družstva o Stříbrnou vázu, jako člen Trophy teamu se podílel v letech 1956, 1958, 1959 a 1962 na vítězství o Mezinárodní trofej a několikrát se zúčastnil Skotské šestidenní se skvělými výsledky. Úspěšně reprezentoval značku ČZ v motokrosové závodech mistrovství světa, byl několikanásobným mistrem ČSSR v motokrosu.

V padesáti letech má muž světové parametry (*Prosinec 1980*)

Padesátka, to je věk, kdy už končí mládí,
týká se to bohužel i našeho Ládi.

Inženýr si na to bude asi těžko zvykat,
že mu budou ode dneška děvčata jen vykat.

On se cítí pořád mladý v práci, sportu, v přírodě,
na všechno jde vědecky, nic nenechá náhodě.

Myslí přísně logicky, všechno řeší
s přehledem,
každého hned odzbrojí pronikavým
pohledem.

Jedině snad před děvčaty umí svůj zrak sklopit,
v rozpacích se dovede před slečnami topit.

Jinak má však odvahu i divadlo hrát,
říká se, že televize bude ho teď brát.

On by si to zasloužil – skoro všechno umí,
když na něčem pracuje, tak všichni jen zírají.

Nenaříká, neremcá, o to víc však dělá,
a proto ho uznává vývojovka celá.

Až nás jednou rozpustí, tak to bude škoda,
jestli Pavla, odborníka, odnese nám voda.

My všichni si přejeme, aby se to nestalo.
Ať zůstane mezi námi pokud možno nastálo.

Inženýr Ladislav Pavel, na kterého jsem tuto básničku „ušil“, byl pro vývojové oddělení motocyklů ČZ velkou oporou. Teoreticky fundovaně, téměř vědecky řešil všechny technické problémy, pracovat s ním byla radost. Byl nepřekonatelný zejména v oblasti elektrotechniky. Angažoval se i v lyžařském oddíle ve Strakonících, pro rozhodčí zhotovil měřicí zařízení s fotobuňkou, a to v době, kdy toto technické vybavení nebylo běžně dosažitelné. Koníčkem inženýra Pavla je řezbářství, ve kterém pokračuje i v duchodu. Vytváří úžasné dřevorytiny, sochy a sošky, jeho výtvořry lze nazvat uměleckými díly. U jeho rekreační chalupy na Horské Kvildě stojí čtyři vyřezávané dřevěné sochy v životní velikosti, jedna znázorňuje pověstného šumavského Rankla, druhá historickou lyžařku v sukni, třetí Charlieho Chaplina a čtvrtá strakonického dudáka. Součástí této miniexpozice je i poprsí Švejka s reliéfem Haška a ve zmenšeném měřítku baletka. Všechno je turistickou veřejností stále obdivováno. Pokud návštěvníky této lokality zaujme tichý klapot, je to fungování unikátního trkače, kterým inženýr Pavel

bez jakékoli služby čerpá vodu z horského potůčku do kopce do své chaloupky. O jeho všestrannosti a vitalitě svědčí skutečnost, že dokázal amatérsky zhotovit i motorové rogaló. Když za totality uskutečnil svůj první start, havaroval a tenkrát se tradovalo, že let mu překazili „esenbáci“, aby neuletěl přes hranice na Západ.

V souvislosti s příjmením Pavel napadne čtenáře asi také jméno Pavel Pavel, který na Velikonočním ostrově rozhýbal kamenné sochy moai. Ano, je to syn našeho oslavence Ladislava Pavla. Inženýr Pavel Pavel byl členem výpravy norského vědce Thora Hayerdala na Velikonoční ostrov, který potom ještě několikrát navštívil. Mám na to i důkaz: Coby člen rady krajského svazu lyžařů jsem volal našemu předsedovi, kterým je právě Ing. Pavel, a v telefonu se mi ozvalo: „Jsem právě na Velikonočním ostrově, zavěs, ať nemusíš moc platit.“

Manažer (Říjen 1980)

Dnešní den je nejslavnější v celé RVHP,
Mírovi je padesát, to snad každý chápe.

Byl ustaven zvláštní výbor k příjmu
blahopřání,
gratulací bylo tolik, že nemáte zdání.

Každý, kdo se dostavil, pořádně si přihne,
věříme, že nemístným narážkám se vyhne.

Jsme tu pěkně pohromadě, naše stará parta,
chybí nám snad jedině uklízečka Marta.

Můžeme dnes vzpomínat na ty zlaté časy,
když za jízdy na motorkách nám všem plály
vlasy.

Všichni, co tu sedíme, víme, o co běží:
Zašla sláva motocyklů na srdci nám leží.

Přiznejme si kamarádsky, že z Garmische zlato,
které máme ve vitrínách, tenkrát stálo za to.

Manažer měl na tom zlatě snad největší podíl,
tenkrát taky ještě nebyl mezi námi rozdíl.

Za provaz jsme všichni táhli jako jeden muž,

a to dneska v motorizmu nevidí se už.

Zbývá nám snad jediné, dvacet křížků zahodit
a těm mladým na ukázkou začít znovu závodit.

Manažera pověříme sestavením týmu,
pokud ovšem do té doby nedostane rýmu.

Baret nám všem naladí nadupaná péra,
v motorizmu zazáří nová zlatá éra.

Eman bude zajišťovat doprovodný tým,
může na to vyrazit s Haflingerem svým.

Obsadíme všechny třídy, každý z nás jen
jednu
a manažer připraví na medaile bednu.

Za pár let se sejdeme zase třeba na chatě
a všichni se, uvidíte, utopíme ve zlatě.

Oslavovaný padesátník byl Miroslav Urban, který jako oficiální manažer účast na závodech po všech stránkách zajišťoval. Choval se vždy kamarádsky, po stránce politické dělal, co mohl. Měl dobré konexe, takže lečjakým průšvihům mohl zabránit.

Zmíněný Baret byla přezdívkou opravdové osobnosti – Zdeňka Polánky. Zdeněk byl, a stále je vynikající

člověk, stoprocentní kamarád, technik s absolutním přehledem. Velice úspěšně závodil jako soutěžák i jako teréňák, řadu let byl servisním technikem v Anglii, a jeho krédem byla věta: „Život bez rizika nemá cenu.“

Zmíněný Eman byl Eman Marha, kterému patří následující básnička.

Šedesát let Marhy (*Duben 1979*)

Dneska máme v autoklubu řádný důvod k napití,
Marha slaví ve zdraví šedesátky dožití.

To je věk, kdy chlap už cítí, že poněkud vadne,
když mu holka znenadání do náruče padne.

Že roh stářím více tvrdne, to jsou jenom pindy,
podrobně to probereme radši někdy jindy.

Dneska pojďme vzpomínat na to, co jsme
zažili,
na zlatý věk motorizmu, který my jsme
prožili.

Průkopníka motorizmu tady přece máme,
ať má sólo, ať vypráví, my mu slovo dáme.

Chceme slyšet, jak byl tenkrát za velikou
louží,
nebo ať se třeba přizná, jak mu vercajk slouží.

Může taky vyprávět, jak za mlada závodil,
nebo kolik kilometrů za holkama nachodil.

Nebo plány do budoucna, co dál bude chtít,
my budeme poslouchat a potichu pít.

Emanuel Marha byl opravdovým průkopníkem motorizmu v naší republice. Dokázal absolvovat silniční rychlostní závody i plochou dráhu. Slávu motocyklů ČZ šířil i v Americe, což bylo v té době zcela výjimečné. Po ukončení sportovní činnosti pracoval ve vývojevém oddělení motocyklů v ČZM Strakonice a své zkušenosti předával i ostatním mechanikům.

Protože jablko nepadne daleko od stromu, jeho syn Jan Marha jezdil motocyklové terénní soutěže i moto-krosy, a v roce 1966 ve Švédsku a roku 1967 v Polsku získal na Mezinárodní šestidenní motocyklové soutěži zlaté medaile. Dcera Emany Marhy Eva závodila na lyžích a provdala za vynikajícího soutěžního jezdce Petra Válka.

Padesátka Rudy (*Prosinec 1982*)

Na zahrádce u Řepice stojí sadař,
v zelenině vypadá jak vladař.

Je to náš vedoucí, je to Ruda,
pro něho práce není nuda.

Tak jako květiny pěstuje nás,
je stále nad věcí, je samý špás.

Je pořád naladěn, sólo má v dur.
On nezná faleš, on nezná chmur.

Všichni ho milují, všichni ho ctí,
každý je spokojen, každý ví svý.

Ruda vždy chrání pravdu a čest
a proti bezpráví zvedne i pěst.

On všechno řídí s obrovským přehledem,
bez jeho pomoci nikdy nic nesvedem.

Měří všem stejně, protekci nezná,
každému řekne, co se mu nezdá.

Nekouří, nepije, vybraně hovoří,
po každé kritice v sebe se ponoří.

Zítřa má padesát, dneska to slaví,
a tak mu přejeme štěstí a zdraví!

Ať je vždy spokojen tak jako dosud,
ať ve svých rukách třímá svůj osud!

Oslavenec Rudolf Apfelthaler byl vedoucím vývoje motocyklů ČZ, dokázal vést celý kolektiv bez problémů. Práce konstruktérů byla v té době značně komplikovaná, situaci vystihuje následující intermezzo, kterého jsem byl očitým svědkem: Do konstrukční kanceláře vpadl jako velká voda ředitel oboru MOTO, byl to mladý ambiciózní inženýr, kterému jsme říkali Čestík. Zavolał si skupináře konstruktérů Josefa Brejchu a z pozice šéfa udeřil: „Soudruhu inženýre, je přerušena dodávka pružin do předních teleskopů, navrhněte náhradní řešení!“ Josef duchapřítomně odpověděl: „Ano, soudruhu řediteli, můžeme dlouhé pružiny nahradit bukovými holemi, akorát to nebude pérovat.“ Zaskočený Čestík zbrunátněl, otočil se a beze slov z kanceláře rychle vypadl.

Rudolf Apfelthaler po odchodu do důchodu nepřestal pracovat, byl činným u dopravní firmy Pospol a později u firmy AUTOGAS Centrum. Zůstal mu koníček v zahrádkaření a výletech po Šumavě. Je úspěšný v kontaktu s lidmi, se kterými u firmy AUTOGAS Centrum stále

spolupracuje.

Mistře, čtěte bystře (Říjen 1975)

Estetika, to je věda, kterou nutno ctít,
jenomže to vyžaduje výtvarníka mít.

V tomhle směru ve zbrojovce světu lekci
dáme,
protože my na úrovni mistra štětce máme.

Kreslí, lepí, maluje, tvaruje a stříhá,
od nevidím do nevidím všude se jen míhá.

Času nemá nikdy dost ani na svou práci,
je to tím, že na umění lidi jsou jak draci.

K tomu ještě koučuje hokejová utkání,
doma potom u popelnic musí činit pokání.

Ano, to je Pepa Burger, věčný neposeda,
který pro své kamarády stále žerty hledá.

Dneska dejme žerty stranou, teď budeme přát,
protože je Burgerovi právě padesát.

Přejeme ti, kamaráde, abys byl vždy čilý
a zbytečně nepromarnil ani jednu chvíli.

Abys byl vždy při chuti, co se jídla týče,
a vzpomněl si na radosti kulatého míče.